

Liv, der er værre, end noget Slaveliv kan være. Kan der gøres noget for at lette det for dem at bryde de Bænd, der binde til en saadan Tilværelse, saa vil der derved være borttaget en af de værste Brøst ved det nuværende System. Kunde man derfor naa til Forstaaelse om et i denne Retning gaaende Forslag, vilde ogsaa jeg sætte Pris derpaa, thi saa vilde der dog være naaet noget. Jeg tvivler imidlertid paa, at man kan naa til Enighed derom i denne Sal, og jeg tvivler endnu mere paa, at man i denne Samling kan faa Tilslutning til det under dets videre Gang. Jeg vil derfor slutte, som jeg begyndte, med en Anmodning til Regeringen om, at den vil betragte dette stadig tilbagevendende Krav som et Ønske om, at den vil tage Sagen op til en alvorlig Prøvelse, saaledes at den kan forelægge et Forslag, som kan vinde Tilslutning, ikke blot fra en enkelt Side, ikke blot berolige den Stemning i Landet, som — om den end er nok saa berettiget — dog er stærkt oparbejdet, men ogsaa faa Tilslutning fra de alvorlige Mænd, der have store Betænkeligheder ved at gaa til den Ændring, her er Tale om. Saa meget er nemlig sikkert, at er der nogen Sag, hvor det gælder om, naar der gennemføres noget, at have saa vidt muligt Tilslutning fra de forskellige Sider, saa er det en Sag som denne, thi hvad vi end gøre, maa vi være forberedte paa om nogle Aar at se, at vi have gjort ogsaa nogen Fortræd ved Siden af det gode, vi have naaet.

M. Madsen: Jeg vil i Tilslutning til de ærede tidligere Talere gøre opmærksom paa, at jeg tror, der er Enighed om, at den nuværende Ordning af det i Lovforslaget omhandlede Forhold er ganske utilfredsstillende. Paa den anden Side er der Uenighed mellem de sagkyndige om, hvorledes Ordningen skal være. Men disse to Momenter tilsammen maatte dog være tilstrækkelige til at bevirke, at den høje Regering ikke vedblivende stiller sig saa afvisende over for dette Spørgsmaal, som i alt Fald de to foregaaende Justitsministre have gjort. Jeg vil straks gøre den Bemærkning, at jeg ligesom den sidste ærede Taler ikke betragter dette Spørgsmaals stadige Genkomst som foranlediget af Agitation, men jeg tror, at der virkelig er en alvorlig Trang til at faa en Forandring og en Forbedring paa dette Omraade. Set fra det Standpunkt, tror jeg, man maa være enig om nu, at der ikke kan naas noget ad det private Initiativs Vej. Men

hvis man er klar over dette, forekommer det mig, at Regeringen ogsaa maatte kunne lette sin egen Stilling — med de to foregaaende Justitsministres Optræden in mente — ved at gaa ind paa at nedsætte en Kommission, der kunde tage alle de herhen hørende Forhold under Behandling. Det skulde da være en blandet Kommission, sammensat saavel af sagkyndige som af de Folk, der i Aaringer have ført disse Spørgsmaal frem paa Tingene. Jeg vil derfor meget anbefale, at Sagen undersøges af en blandet Kommission.

Justitsministeren (Goos): Dette Forslag foreligger jo i samme Skikkelse som den, hvori det forelaa i forrige Samling, og den, hvori det forelaa i forrige Samling, var jo igen, om end noget ændret, i alt væsentligt den samme som den, hvori det havde foreligget i tidligere Samlinger. Jeg forstaar de Udtalelser, der ere faldne i Dag, saaledes, at man ikke fra Tingets Side tænker sig en udførlig Debat om alle Enkeltheder i Sagen eller i Lovforslaget, det vilde kun være en Gentagelse af, hvad der ofte er blevet udtalt i ret lange Møder her i Salen, men at man navnlig har bragt det frem for, som Ordføreren for Forslagsstillerne ogsaa udtalte, at faa at vide det andet Tings Stilling til Sagen. Det fik man ikke at vide i Fjor, jeg var selv Medlem og, saa vidt jeg husker, Formand for det Udvalg, som Landstinget nedsatte, og vi ansaa ikke Planen for moden for os til at afgive nogen Udtalelse derom. Men dernæst har man ogsaa bragt Sagen frem for at høre, hvorledes den nuværende Regering og særlig altsaa Justitsministeren stiller sig til Sagen. Dette skal jeg altsaa nu udtale mig om saa kort, som det er muligt.

Jeg er ikke blind for, at det nuværende System, som er ordnet i sine Detailler ved Lov af 10de April 1874, og de Regulativer, som derpaa ere byggede, har Mangler, og at det kan være en ret naturlig Opgave — den Kritik, Systemet har mødt, være nu berettiget eller uberettiget — at tage under Overvejelse, om man ikke skulde forsøge en Reform. Men jeg anser ikke det foreliggende Forslag for egnet til at være et Grundlag for en saadan Reform. Det er væsentlig af den Grund, at det i sine Hovedbestemmelser og i sin Tendens er saa fuldkomment negativt. Det er jo ganske vist, at den Opgave at udrydde Prostitutionen er en Umulighed, den kan ikke løses, men der er ingen Stat og allermindst vor, der hidtil har stillet sig